

HARMADNAP HAJNALÁN

Bár én e népet részegen
többször hálátlannak neveztem
fia vagyok. S ez szégyenem
sosem lehet, csupán a vesztem.
Miatta vallatom magam
pribéknél kegyetlenebben,
hogy összeszorított fogam
közül bűneit kisziszegjem.

S önnön fejemre olvasott
önvadjaim ha népem érik:
úgy feszülök kuszált sorok
keresztjén — megalázva vérig —,

hogy a húsemba vert szögek
az ő szívét is általüssék,
így lesz szívem szívével egy:
eggyé döfi a keserőség.

Mert én tudom, hogy ez a föld
nemes szándékok Golgotája,
hol elmaradt az összetört
remények várt feltámadása,
s a századokon át remélt
harmadnap hajnalán se hagyja
virrasztó hitem, hogy e nép
magát háromszor megtagadja.

JOBÁGY KÁROLY

ÖTVEN FELÉ

48 éves vagyok,
de a fáradtság már könnyen ledönt
és az öröm oly ritkán látogat meg.

Ha végiggondolom,
rettenetesen nagy idő,
mely elmúlt lázas fellobbanásokkal,
gyanús lelkesültségektől felajzottan
és csip-csup sérelmek között.

— Mit keresel itt még?
kérdézi tőlem néha vádolóan
a szigorú emlékezet,
s felvillantja azokat, akik kevesebbel
többet elértek:

Megmutatja a 26 éves korban
meghalt Petőfit s Keats ifjúi képét,
míg integetnek a „harmincasok”:
Shelley — Jeszenyin; csupán ennyit éltek
s nyugodtan néznek a százévek szemébe.
S ki hinné el a műveik felett
Schubert 31, József Attila 32 évét?
meg a két 35 évesét:
Mozart és Radnóti ölelkeznek össze,
mögöttük az egy évvel idősebb Byron,
— nekik elég volt ennyi

az örökkévalósághoz,
mint ahogyan Raffaelónak, Rimbaudnak
és Majakovszkijnak 37 esztendő.